

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑργασίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὠφελείαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἰουλίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 26

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 185]

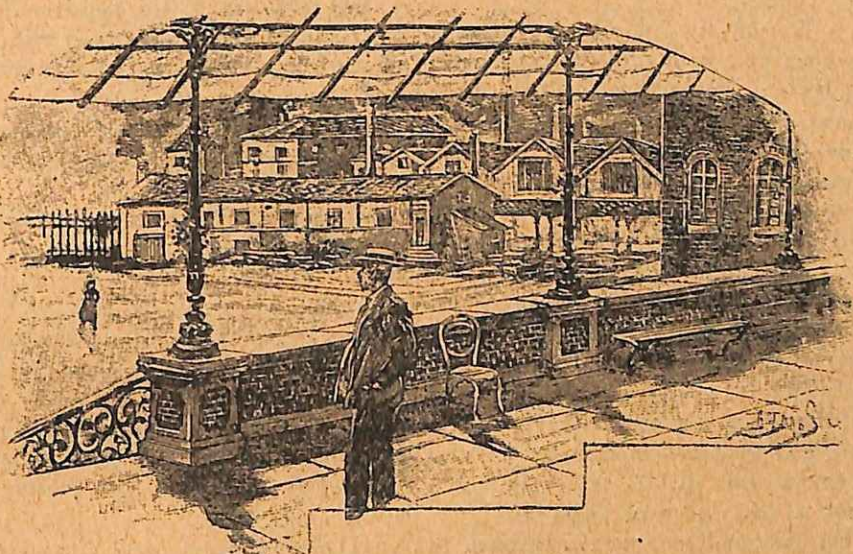
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ἐὰν ἡ Τριανταφυλλιά εἶχεν εἶπη μόνον περὶ τῆς προσεχοῦς ἐνάρξεως τῆς θήρας παρὰ τὸ ἔλος, ἡ Πετρίνα θὰ διέμενεν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κινδύνου τούτου, ἀπειλητικωτάτου εἰς αὐτήν· ἀλλὰ τὰ ῥηθένια περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Κλέφτιν καὶ τῶν μεταφράσεων τοῦ Μομπλέ ἐπέφερον ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν ἐντύπωσιν ταύτην.

Ναί, ἦτο θελκτικὴ ἡ νῆσός της, καὶ θὰ ἦτο αὐτόχρημα καταστροφή τὸ νὰ τὴν ἐγκαταλίπη· ἀλλὰ οὐδόλως ἐγκαταλείπουσα αὐτήν, δὲν προσήγγιζε καὶ μάλιστα ἐφαίνετο ὅτι οὐδὲ ἤθελε ποτε προσεγγίσῃ εἰς τὸν σκοπὸν ὃν τὴ εἶχεν ὀρίσῃ ἡ μήτηρ της καὶ αὐτὴ ὥφειλε νὰ ἐπιδιώξῃ. Ἐὰν δὲ ἤθελε τύχῃ εὐκαιρίαν τινὰ νὰ φανῇ χρησίμος τῷ Κλέφτιν καὶ τῷ Μομπλέ, ἤθελεν οὕτω πως δημιουργήσῃ σχέσεις, αἵτινες ἤθελον ἴσως ὑπαινέξῃ αὐτὴ θύρας, δι' ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ διέλθῃ βραδύτερον, αὐτὴ δὲ ἦτο σκέψις ὀφειλουσα νὰ ὑπερникήσῃ πάσας τὰς ἄλλας καὶ αὐτὴν εἴτι τὴν λύπην διὰ τὴν ἀποστέρησιν τοῦ βασιλείου της· διότι δὲν εἶχεν ὑπομείνῃ τοὺς μόχθους καὶ τὰς δυστυχίας τοῦ ὀδυνου τοῦ ταξιδίου της, μόνον ἵνα παίξῃ τὸ παιγνίδιον τοῦτο, εἰ καὶ λίαν τερπνόν, ἢ νὰ ἐρημώσῃ φωλεάς, ἀλιεύῃ ἰχθῦς, δρέπῃ ἄνθη, ἀκροῶται τῆς ᾠδῆς τῶν πτηνῶν, παραθέτῃ γεύματα.

Τὴν Δευτέραν κατὰ τὰ συμπεφωνημένα διήλθε πρὸ τῆς οἰκίας τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας κατὰ τὴν μεσημβρινὴν ἑξοδον, ἵνα ὑποβάλῃ ἑαυτὴν εἰς τὸν Μομπλέ, ἵαν οὗτος εἶχε χρεῖαν αὐτῆς· ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιά ἐλθοῦσά τῃ εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ τὴν Δευτέραν δὲν ἤρχοντο ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀγγλίας, δὲν ὑπῆρχε τι πρὸς μετάφρασιν τὴν πρῶταν ἴσως μεθαύριον.

Ἡ Πετρίνα ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν της·

«Ὁ Ταλουέλ βλέπων τὴν Πετρίναν ἐρχομένην ἐκάλεσεν αὐτήν» (Σελ. 201, στήλ. 6'.)

ὀλίγα δὲ λεπτὰ μετὰ τὰς δύο ὥρας ὁ Κόπανος ἤρπασεν αὐτὴν διαβαίνουσαν·

«Γρήγορα ἔς τὸ γραφεῖον.

— Νὰ κάμω τί;

— Μήπως μ' ἐνδιαφέρει; μοῦ λέγουν νὰ σε στείλῳ ἔς τὸ γραφεῖον, πῆγαινε.»

Δὲν ἠρώτησε περιπλέον, πρῶτον μὲν διότι ἦτο περιττὸν νὰ πολυπραγμονῇ ἐρωτῶσα τὸν Κόπανον, καὶ δευτέρον διότι ὑπόπτευε τί τὴν ἤθελον. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἐνδεῖ καλῶς, διατί ἔάν ὁ λόγος ἦτο νὰ συνεργασθῇ μετὰ τοῦ Μομπλέ εἰς δύσκολόν τινα μετάφρασιν, διατί νὰ τὴν καλέσωσιν εἰς τὸ γραφεῖον, ἔνθα πάντες θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδωσι καί, κατ' ἀκολουσίαν, νὰ μάθωσιν ὅτι ἐκεῖνος εἶχε χρεῖαν αὐτῆς.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀναβάθρου τοῦ ὁ Ταλουέλ βλέπων τὴν Πετρίναν ἐρχομένην, ἐκάλεσεν αὐτήν.

«Ἐλα δῶ.»

Ἀνέβη ζωηρῶς τὰς βαθμίδας τοῦ ἀναβάθρου.

«Σὺ μιλεῖς Ἀγγλικά; ἠρώτησεν ἀποκρίσιν χωρὶς νὰ εἰπῇ ψεύματα.

— Ἡ μητέρα μου ἦτο Ἀγγλίς.

— Καὶ Γαλλικά; δὲν ἔχεις προφοράν.

— Ὁ πατήρ μου ἦτο Γάλλος.

— Ὅμιλεῖς λοιπὸν καὶ τὰς δύο γλώσσας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καλὰ. Θὰ πᾶς ἔς τὸ Σαιμπιπώ, σὲ θέλει ὁ κύριος Βουλφράν.»

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο, ἔδειξεν ἐκπληξὴν δυσαρεστήσασαν τὸν διευθυντήν.

«Εἰσαι ἡλιθία;»

Ἐν τῷ μεταξύ συνῆλθε καὶ εὗρεν ἀπόκρισιν πρὸς ἐξηγησιν τῆς ἐκπληξέως της.

«Δὲν εἰξεύρω ποῦ εἶνε τὸ Σαιμπιπώ.

— Θὰ σε ὀδηγήσουν ἐφ' ἀμάξης, ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ χαθῇς.»

Καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀναβάθρου ἐκάλεσε·

«Πέτρο!»

Ἡ ἀμάξα τοῦ κ. Βουλφράν ἦν εἶχεν ἴδῃ ἰσταμένην ἐν τῇ σιᾷ παραπλεύρως τῶν γραφείων, προσήγγισε·

«Νὰ το κορίτσι, εἶπεν ὁ Ταλουέλ, μπόρεῖς νὰ τὴν πᾶς εἰς τὸν κύριον Βουλφράν καὶ γρήγορα, δὲν εἶν' ἔτσι;»

Ἡ δὲ ἡ Πετρίνα εἶχε καταβῇ ἀπὸ τοῦ ἀναβάθρου καὶ ἐμελλε νὰ ἀναβῇ παρὰ τὸν Πέτρον, ἀλλ' αὐτὸς τὴν

ἀνέστειλε διὰ κινήσεως τῆς χειρός.
«Ὅχι ἀπ' αὐτοῦ, εἶπεν, ἀπ' ὀπίσω.»
Ὅντως μικρὰ ἔδρα δι' ἓνα ἄνθρωπον
ἦτο ὀπισθεν· ἡ Πετρίνα ἀνέβη εἰς αὐ-
τὴν καὶ ἡ ἄμαξα ἀπῆλθε δρομαίως.

Ὅτε ἐξῆλθον τοῦ χωρίου, ὁ Πέτρος
οὐδόλως ἐπιβραδύνων τὸν δρόμον τοῦ
ἵππου του, ἐστράφη πρὸς τὴν Πετρίναν
καὶ τὴν ἠρώτησεν·

«Ἀληθινὰ ξέρεις Ἀγγλικά;»

— Μάλιστα.

— Εἶσαι τυχερή που θὰ εὐχοριστή-
σης τὸν κύριόν μας.»

Ἡ Πετρίνα ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ
ἐρώτησιν·

— Πῶς;

— Ἐπειδὴ εἶνε μὲ καὶ μηχανικούς
Ἀγγλους που ἤλθαν νὰ στήσουν μίαν
μηχανὴν καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τους δώσῃ
νὰ καταλάβουν. Ἐφερε μαζί του τὸν
κύριον Μομπλέ που 'μιλεῖ Ἀγγλικά
ὅπως αὐτὸς λέγει· ἀλλὰ τὰ Ἀγγλικά
τοῦ κυρίου Μομπλέ δὲν εἶνε τὰ Ἀγ-
γλικά των μηχανικῶν τόσο που φιλονι-
κοῦν χωρὶς νὰ καταλαβαίνει ὁ ἓνας τὸν
ἄλλον καὶ ὁ κύριος εἶνε μανιώδης· εἶνε
νὰ σκάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλια. Τέλος
πάντων ἐπειδὴ ὁ κύριος Μομπλέ εἶδε
πῶς δὲν τὰ κατάφερνε καὶ ἐλπίζοντας νὰ
τον ἡσυχάσῃ τὸν κύριον, εἶπεν ὅτι εἶνε
ἐς τῆς καννέτες ἓνα κορίτσι ποῦ το λένε
Χρυσούλα καὶ 'μιλεῖ Ἀγγλικά καὶ ὁ
κύριος μ' ἔστειλε νὰ σε εὐρῶ.»

Ἐπ' ὀλίγον ἐγίνε σιωπὴ. Ἐπειτα ἐκ
νέου ἐστράφη πρὸς αὐτήν.

«Ξέρεις, ἂν 'μιλῇς τὰ Ἀγγλικά ὅταν
τὸν κύριον Μομπλέ, μὰ τὸ καλὸ ποῦ σου
θέλω νὰ καταβῇς ἀπὸ τώρα, ἐς τὴ
στιγμὴν.

Καὶ διὰ τρόπου σκωπτικοῦ προσέθηκε·

«Νὰ σταματήσω;

— Εἴμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσης.

— Ἐγὼ ἐς το εἶπα γιὰ τὸ καλὸ σου.

— Σ' εὐχαριστῶ.»

Ἀλλὰ καίτοι ἡ ἀπόκρισις αὐτῆς ἦτο
σταθερά, ἡσθάνετο ὅμως ἀγωνίαν τινὰ
καταβλήσασαν αὐτήν· διότι καὶ μὲν ἦτο
βεβαία περὶ τῶν Ἀγγλικῶν της, ἀλλ'
ἠγνόει ὅποια ἦσαν τὰ των μηχανικῶν, ἄ-
τινα δὲν ἦσαν τὰ τοῦ κυρίου Μομπλέ, ὡς
ἔλεγεν ὁ Πέτρος σκωπτικῶς· ἔπειτα δὲ
ἐγίνωσκεν ὅτι πᾶν ἐπιτήδευμα ἔχει τὴν
διάλεκτόν του ἢ τοῦλάχιστον τοὺς τε-
χνικούς ὁρους, αὐτὴ δὲ οὐδέποτε εἶχε
λαλήσῃ τὴν διάλεκτόν των μηχανικῶν.
Ἄν τυχὸν δὲν νοήσῃ καλῶς; ἂν φανῇ
δυστάζουσα καὶ ὀργισθῇ ὁ κύριος Βουλ-
φρὰν ἐναντίον της, ὡς καὶ κατὰ τοῦ
Μομπλέ;

Ἦδη προσήγγιζον εἰς τὰ ἐργοστάσια
τοῦ χωρίου Σαιμπιπῶ, ὧν διεκρίνοντο αἱ
ὕψηλα καπνοδόχοι καπνίζουσαι ὑπεράνω
τῶν κορυφῶν τῶν αἰγείρων. Ἡ Πετρίνα ἐ-
γίνωσκεν ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἦσαν νη-
ματοურγεῖα καὶ ὑφαντήρια ὡς καὶ ἐν

Μαρωκούρ, καὶ ὅτι πρὸς τούτοις κατε-
σκευάζοντο σχοινία καὶ θάμιγγες, ὅ ἐστι
σπάγοι· ἀλλ' εἰτ' ἐγίνωσκε τούτο εἴτε
μὴ, δὲν διελευκαίνετο τὸ τί ἐμελλε νὰ
ἀκούσῃ καὶ νὰ εἴπῃ.

Ὅτε δὲ ἡδυνήθη κατὰ τὴν στροφὴν
τῆς ὁδοῦ νὰ συμπεριλάβῃ δι' ἐνὸς βλέμ-
ματος τὸ σύνολον τῶν ἀνὰ τὸν λειμῶνα
δισπαρμένων οἰκοδομημάτων, τῇ ἐφάνη
ὅτι δὲν ἦσαν μὲν σπουδαῖα ὡς τὰ ἐν
Μαρωκούρ, ἀλλ' ἦσαν ὅμως ἄξια λόγου.

Καὶ ἦδη ἡ ἄμαξα διήρχετο τὴν κιγ-
κλιωτὴν πύλην τῆς εἰσόδου καὶ πάραυ-
τα σχεδὸν ἔστη πρὸ τῶν γραφείων.

«Ἐλα μαζί μου» εἶπεν ὁ Πέτρος.

Τὴν ὠδήγησε δὲ εἰς δωμάτιον, ἐν ᾧ
ἦτο ὁ κύριος Βουλφρὰν, ἔχων παρ' ἑαυ-
τῷ τὸν διευθυντὴν τοῦ Σαιμπιπῶ καὶ
συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ.

«Ἐδὼ εἶνε τὸ κορίτσι, εἶπεν ὁ Πέ-
τρος ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸν πῖλόν του.

— Καλὰ, πῆγαινε.»

Ὁ κύριος Βουλφρὰν δὲν ἀπετάθη
πρὸς τὴν Πετρίναν, ἀλλ' ἔνευσε πρὸς
τὸν διευθυντὴν νὰ κύψῃ πρὸς αὐτὸν καὶ
τῷ ἐλάλῃ ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ὁ διευ-
θυντὴς ἀπεκρίθη ὡσαύτως· ἀλλ' ἡ Πε-
τρίνα ἦτο δῆλός καὶ ἐνόησε μᾶλλον ἢ
ἤκουσεν ὅτι ὁ κύριος Βουλφρὰν ἠρώτα
περὶ αὐτῆς τί ἦτο καὶ ὅτι ὁ διευθυντὴς
ἀπεκρίνετο· «Κοράσιον δώδεκα ἔως δε-
κατεσσάρων ἐτῶν καὶ δὲν φαίνεται κα-
θόλου ἡλίθιον.

«Πλησίασε, παιδί μου» εἶπεν ὁ κύριος
Βουλφρὰν μετὰ τόνου φωνῆς ἣν εἶχεν
ἦδη ἀκούσῃ ὅτε οὗτος εἶχε λαλήσῃ πρὸς
τὴν Τριανταφυλλίαν καὶ κατ' οὐδὲν
ὁμοίᾳζε πρὸς τὸν τόνον διὰ τοῦ ὁποίου
ὠμίλει πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους του.

Ἐκ τούτου ἀνεθάρρησε καὶ κατῳρῶ-
σε νὰ ἀντισταθῇ πρὸς τὴν ταράττουσαν
αὐτὴν συκίνησιν.

«Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησεν ὁ κύ-
ριος Βουλφρὰν·

— Χρυσούλα.

— Τί εἶνε οἱ γονεῖς σου;

— Δὲν ἔχω.

— Ἀπὸ πόσου χρόνου ἐργάζεσαι
πλησίον μου;

— Ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων.

— Πόθεν εἶσαι;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

— Ὅμιλες Ἀγγλικά;

— Ἡ μήτηρ μου ἦτο Ἀγγλίσ.

— Τότε εἰξεύρεις τὰ Ἀγγλικά;

— Ὅμιλῶ τὰ Ἀγγλικά τῆς καθη-
μερινῆς ὁμιλίας καὶ τα καταλαμβάνω,
ἀλλὰ...

— Δὲν ἔχει ἀλλὰ, τὰ ξεύρεις ἢ δὲν
τα ξεύρεις;

— Δὲν εἰξεύρω τῶν διαφόρων ἐπαγ-
γελμάτων, τὰ ὅποια ἔχουν λέξεις ἄγνω-
στους εἰς ἐμέ.

— Βλέπεις ὅτι αὐτὸ που λέγει ἡ μι-
κρα δὲν εἶνε ἀνοησία, εἶπεν ὁ κύριος

Βουλφρὰν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν διευ-
θυντὴν του.

— Σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχει καθ' ὅλου
ἐξωτερικὸν ἡλίθιον.

— Τότε ἴσως θὰ βγάλωμεν κάτι τι.»
Ἡγέρθη καὶ στηριζόμενος ἐπὶ ράβδου,
ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ διευθυντοῦ.

«Ἀκολουθεῖ μας, παιδί μου.»

Συνήθως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πετρίνας
ἐγίνωσκον νὰ βλέπωσι καὶ νὰ συγκρα-
τῶσιν ὁ τι συνήτων· ἀλλὰ, κατὰ τὴν
διάβασίν της, ἀκολουθοῦσα τὸν κύριον
Βουλφρὰν δὲν ἐβλεπεν ἐξω, ἐβλεπεν ἐν-
τὸς αὐτῆς· τί ἄραγε ἐμελλε νὰ προκύψῃ
ἐκ τῆς συνδιαλέξεως αὐτῆς μετὰ τῶν
Ἀγγλῶν μηχανικῶν;

Ὅτε ἤλθον ἔμπροσθεν μεγάλου οἰκο-
δομηματος νέου ἐκ πλίνθων λευκῶν καὶ
κυανῶν ἐστιλβωμένων, διέκρινε τὸν Μομ-
πλέ περιπατοῦντα ἄνω καὶ κάτω ἐν ἀθυ-
μῇ καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀπέβλεπε πρὸς αὐ-
τὴν μετὰ κακίας.

Εἰσελθόντες ἀνῆλθον εἰς τὴν πρώτην
ὀροφὴν ἐνθα ἐν τῷ μέσῳ αἰθούσης εὐ-
ρυχωροῦ ἔκειντο ἐπὶ τοῦ σανιδώματος
μεγάλα κιβώτια ἐκ λευκοῦ ξύλου, μετὰ
πολυχρῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν ὀνομάτων,
MATTER καὶ PLATTE, MANCHESTER,
ἐπαναλαμβανόμενων πανταχοῦ. Ἐπὶ τι-
νος τῶν κιβωτίων τούτων ἐκάθητο οἱ
Ἀγγλοὶ μηχανικοὶ καὶ ἡ Πετρίνα παρε-
τήρησεν ὅτι ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ τοῦλάχι-
στον ἐφαίνοντο ἄνθρωποι εὐγενεῖς. Ἐ-
φόρουσαν ἐνδύματα ἐξ ἐριούχου, καρφίδα
ἀργυρὰν ἐπὶ τοῦ λαιμοδέτου, ἐκ τούτου
δὲ ἤλπισεν ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ τους νοή-
σῃ καλλίτερον ἢ ἐὰν ἦσαν ἄνθρωποι χυ-
δαῖοι. Προσελθόντος τοῦ κυρίου Βουλ-
φρὰν ἠγέρθησαν, οὗτος δὲ στρεφόμενος
πρὸς τὴν Πετρίναν εἶπε·

«Εἰπέ τους ὅτι ὁμιλεῖς Ἀγγλικά καὶ
ὅτι δύνανται νὰ ἐξηγηθοῦν μαζί σου.»

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

Η ΑΝΘΩΠΛΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΗΣ

ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ 196)

Ἡμέραν τινὰ μεγαλοπρεπὲς ὄχημα
ἐστάθη πρὸ τοῦ μικροῦ ἀνθοπωλείου της,
ἐξ αὐτοῦ δὲ κατέβη ὁ κόμης Ροδόλφος
ὅστις ἐφαίνετο πολὺ συγκεκινημένος.

— Γρήγορα! γρήγορα! εἶπεν εἰς
τὴν ἀνθοπώλιδα, λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ
τῆς χειρός, ἀνέβα.

Καὶ ἔνευσε πρὸς αὐτὴν νὰ ἀναβῇ.

— Ποῦ θὰ με πάτε;

— Θὰ το μάθης μετ' ὀλίγον.

— Περιμένετε νὰ φορέσω τὸ καλὸ
μου φόρεμα.

— Στιγμὴ δὲν περιμένω.

— Καὶ τὸ κατάστημά μου, καὶ τὰ
ἄνθη μου;

— Μὴ σε μέλην' ἀνέβα γρήγορα ἐς τὴν
ἄμαξαν.

Ἡ Ροζέτα ὑπήκουσεν· ὁ κόμης Ρο-
δόλφος ἐκάθησε πλησίον της. Παρευ-
θὺς καὶ χωρὶς νὰ προσμένῃ διαταγὴν ὁ
ἠνίοχος ἐμάστιξε τοὺς ἵππους, οὗτοι δὲ
ἀπῆλθον καλπάζοντες.

Τὸ ὄχημα διήλθε κατὰ πρῶτον ὄλην
τὴν πόλιν, ἔπειτα ἐστράφη εἰς τὴν ἐξο-
χὴν· Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν οἱ ἵπ-
ποι ἐξηκολούθουν τὸν καλπασμόν των,
ὁ δὲ γηραιὸς κόμης οὐδεμίαν ἐξήγησιν
ἔδωκεν εἰς τὴν Ροζέταν.

— Θὰ το μάθης ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶμε
ἐς ὀλίγον, ἀπῆντα εἰς τὰς ἐπανειλημμένας
ἐρωτήσεις τῆς νεανίδος.

Ἀόριστος ἀνησυχία κατέλαβε τὴν Ρο-
ζέταν· δὲν ἐφοβέτο· ἐγνώριζε καλὰ τὸν
κόμητα· ἀλλ' ἡσθάνετο, ἀλλ' ἐμάντευεν
ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετ' ὀλίγον,
ἐμελλε ν' ἀποφασισθῇ τὸ μέλλον της·
ἀπερίγραπτος δὲ ἦτο ἡ συγκίνησίς της
ὅτε τὸ ὄχημα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν
μεγαλοπρεποῦς μεγάρου, τοῦ ὁποίου
τοὺς πύργους μακρόθεν διέκρινεν ὕψου-
μένους ὑπεράνω τῆς πεδιάδος.

Ὁ κόμης ἐπήδησε κατεσπευσμένως
ἐκ τῆς ἁμάξης, κατέβησε καὶ τὴν Ρο-
ζέταν, λαβὼν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρός
τὴν ὠδήγησε διὰ μεγαλοπρεποῦς μαρ-
μαρίνης κλίμακος κεκοσμημένης δι' εἰ-
κόνων· ἔπειτα τὴν ἔφερεν εἰς εὐρὺ δω-
μάτιον εἰς τὸ ὅποion τὸ φῶς εἰσῆρχετο
ἐξασθενούμενον ὑπὸ τῶν βαρέων παραπε-
τασμάτων τῶν παραθύρων.

Καθ' ἣν στιγμὴν διεσκέλιζον τὸ κα-
τώφλιον, μία κυρία, ἥτις ἐκάθητο εἰς
ὠραῖον κάθισμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωμα-
τίου, ἀνωρθώθη ὀρμητικῶς, ὥρμησε πρὸς
τὴν κόρην, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός,
τὴν ἔφερε πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ
ἄφ' οὗ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς της
τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα της,

— Αὐτὴ εἶνε! ἀνέκραξεν, αὐτὴ εἶνε!
δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἀποδείξεως· ἡ
ὁμοιότης μου ἀρκεῖ· εἶνε καταπληκτικὴ·
εἶνε ὁ ἴδιος ὁ πατὴρ της· ὁμοιάζει ἀπα-
ράλλακτα μὲ τὸν υἱόν μου.

Καὶ πρὶν ἢ νεῆανις προφθασῇ νὰ συν-
έλθῃ, τὴν ἐσφίγγεν εἰς τὴν ἀγκάλῃ της
καὶ τὴν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων.

— Φραντσέσκα! ἀγαπητὴ μου Φραν-
τσέσκα! ἔλεγε.

— Δεῖξτε εἰς τὴν πριγκίπισσαν τὸ
ἥμισυ δουκάτον που ἔχετε κρεμασμένον
εἰς τὸν λαιμόν σας, εἶπεν ὁ κόμης Ρο-
δόλφος.

Ἡ Ροζέτα ὑπήκουσε.

Ζωηρῶς ἡ κυρία ἐξέβαλεν ἥμισυ δου-
κάτον, τὸ ὅποion ὁμοίως εἶχεν ἀνηρτη-
μένον εἰς τὸν ἰδικὸν της λαιμόν καὶ προσ-
ῆρμωσεν αὐτὸ εἰς τὸ τῆς ἀνθοπώλιδος.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐφύλαττα! ὄχι διότι
ἤλπιζα νὰ ἐπανεύρω τὸ παιδί μου, τὴν
ἐλπίδα αὐτὴν εἶχα χάσῃ πρὸ πολλοῦ,

ἀλλ' ὡς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγγέλου τὸν
ὅποion εἶχαμεν χάσῃ.

— Ἐχει καὶ τὸ τριαντάφυλλον, εἶπεν
ὁ κόμης.

Ἐπακούσασα δὲ εἰς τὸ νεῦμα τοῦ γέ-
ροντος ἀνεσῆκωσε τὴν χειρίδα της καὶ
ἀπεκάλυψε τὸ ἐπὶ τοῦ βραχίονος κεχα-
ραγμένον ἄνθος.

— Naί, αὐτὸ εἶνε. Τὸ σημεῖον αὐτό,
κόρη μου, τὸ ἐχάραξεν ὁ ἴδιος ὁ πατὴρ
σου τὴν στιγμὴν ὅπου ἐγεννήθης, καὶ τὸ
δουκάτον τὸ ἐκρέμασεν ὁ ἴδιος πάλιν
εἰς τὸν λαιμόν σου, καὶ ὅταν ὁ πύργος
μας ἐπολιορκήθῃ καὶ ὀλίγον ἐλῃψῃ νὰ
κυριευθῇ, σὲ ἔδωκεν εἰς τὴν τροφὴν σου
διὰ νὰ σε σώσῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Τί
ἐγίνεν ἡ γυναῖκα ἐκείνη; τί ἐγίνες καὶ
σὺ κατόπιν ἀπὸ τὰ συμβάντα ἐκεῖνα, καὶ
πῶς συμβαίνει νὰ σε ἐπανεύρω τόσο
μακρὰν ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν καὶ ἀπὸ τὸ
παλάτιον Μοντεβέρδι, ὅπου ἐγεννήθης;

Τί εἶχε γίνῃ ἡ Ροζέτα, ἡ κάλλιον
εἶπε·ν ἡ Φραντσέσκα, ἡδύνατο ἡ κόρη νὰ
διηγηθῇ πρὸς τὴν πριγκίπισσαν τοῦ
Μοντεβέρδι· ἀλλὰ τί ἀπέγινεν ἡ τροφός,
καὶ διατὶ αὐτὴ εὕρισκετο εἰς Βερόναν,
τὸ ἠγνόει ἐντελῶς.

Θὰ το εἰπώμεν δι' ὀλίγων εἰς τὸν
ἀναγνώστην.

Ἐν ᾧ οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ Μοντε-
βέρδι ἀπώθουν τοὺς ἐχθροὺς οἵτινες
εἶχον πυρπολήσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ παλα-
τίου, ἡ Μαρίνα, ἡ τροφὸς τῆς μικρᾶς
Φραντσέσκας ἐξήρχετο κρυφίως ἐκ τινος
μικρᾶς θύρας τοῦ μεγάρου μετὰ τοῦ πο-
λυτίμου φορτίου της. Καταληθεῖσα ὑπὸ

φόβου, φανταζομένη ὅτι δὲν ἦτο ἀσφα-
λὴς ἐν Ρώμῃ, μέχρῃς ὅτου τὴν προσκα-
λέσῃ ὁ πρίγκηψ, ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε ν'
ἀπομακρινθῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότε-
ρον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κυρίου της.
Μὴ τολμῶσα νὰ ταξιδεύσῃ μόνῃ, προ-
σῆλθεν εἰς ὁμίλον Ἀθιγγάνων νομάδων,
οἵτινες τὴν ἐδέχθησαν προθύμως καθό-
σον μάλιστα τὸ βαλάντιόν της ἦτο πλη-
ρες. Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξουτελισθῇ
μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ὁποίων
ἔζη. Τὰ χρήματά της εἶχον ἐξαντληθῇ,
ἔπεσε δὲ καὶ ἀσθενῆς.

Οἱ Ἀθιγγανοὶ δὲν εἶχον διόλου διά-
θεσιν νὰ τὴν κρατήσωσι μαζί των, τώρα

ὅτε δὲν εἶχε πλέον χρήματα· ἐγίνεν εἰς
αὐτοὺς βάρος καὶ ἐμπόδιον· τὴν ἔγκα-
τέλιπον λοιπὸν εἰς τὸν δρόμον. Εὕρι-
σκετο τότε πλησίον τῆς Βερόνης. Μετὰ
πολλῆς δυσκολίας ἡ Μαρίνα ἡδυνήθη
νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν. Ἦτο νύξ ὅτε
εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν. Ἐξήτησεν ἐν μο-
ναστήριον τὸ ὅποion, ὡς ἔλεγον, ἐδίδεν
ἄσυλον εἰς τοὺς ξένους. Καίτοι μόλις
ἡδύνατο νὰ βαδίσῃ, περιεπλανήθη ὥρας
πολλὰς χωρὶς νὰ εὕρῃ κανένα ὅστις νὰ
δώσῃ εἰς αὐτὴν πληροφορίαν τινὰ. Τέ-
λος μὴ ἀντέχουσα πλέον, καὶ μὴ θέ-
λουσα νὰ πέσῃ ἀναίσθητος εἰς τὸν δρό-

μον μετὰ τοῦ βρέφους, τὸ ὅποion ἐκρά-
τει εἰς τὴν ἀγκάλῃ της καὶ νὰ το πλη-
γώσῃ ἴσως, ἀπέθηκε τὸ κοράσιον εἰς
τὸν πυλῶνα τῆς πρώτης ἐκκλησίας τὴν
ὅποian συνήνητησεν, ἐμπιστευθεῖσα αὐτὸ
εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ἔως οὐ
εὕρῃ ἐν ἄσυλον, ἔπειτα δὲ ἐξηκολούθησε
τὰς ἐρεῦνας της. Ὅτε ἐπὶ τέλους εὗρε
τὸ ζητούμενον μοναστήριον εὕρισκετο εἰς
τοιαύτην ἀδυναμίαν, ὥστε ἔπεσεν ἀναί-
σθητος εἰς τὴν ἀγκάλῃ τῆς ὑποδεχθεί-
σης αὐτὴν καλογράϊας. Ταχέως μετε-
νέχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ μοναστη-
ρίου, ἀλλὰ μετὰ τινας ἡμέρας, παρὰ
τὰς περιποιήσεις, αἰτινὲς τῇ ἐπεδαφί-
λευσαν, ἐξέπνευσε χωρὶς νὰ συνέλθῃ.

Τὴν Φραντσέσκαν εἶχεν εὕρῃ εἰς τὸν
πυλῶνα τῆς ἐκκλησίας ἡ ἀνθοπώλις
Ζανέτα.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς σκηνῆς, τὴν
ὅποian διηγῆθημεν, ἡ πριγκίπισσα τοῦ
Μοντεβέρδι ἐγκατεστάθη εἰς μέγαρον
κεῖμενον πλησίον τῆς Βερόνης, τὸ ὅποion
εἶχεν ἀγοράσῃ πρὸ ὀλίγου. Ἐν συν-
διαλέξει πρὸς τὸν κόμητα Ροδόλφον,
τὸν ὅποion τότε ἐγνώρισεν, ἔμαθε τὴν
ἱστορίαν τῆς μικρᾶς ἀνθοπώλιδος. Πα-
ρακινήθεῖσα δὲ ὑπὸ ἐλπίδος, τὴν ὅποian
καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἐθεώρει ὡς παραφροσύνην,
παρεκάλεσε τὸν κόμητα νὰ φέρῃ πρὸς
αὐτὴν τὴν νεαρὰν κόρην.

Ἡ πρόρρησις τῆς γραίας Ζανέτας
ἐξεπληρώθη. Ἡ Ροζέτα ἐπανεῦρε τὴν
οἰκογένειάν της.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΕΝΟΣ

ΣΧΙΣΜΕΝΑ ΔΙΚΤΥΑ

Πρωίαν τινὰ τοῦ παρελθόντος Σε-
πτεμβρίου ὁ Κωνσταντῆς Γλυκᾶς ἐ

Ὁ Κωνσταντῆς ἦτο σκυθρωπὸς ὄχι διότι ἡ ἐργασία ἦτο βιαστική. Αὐτὸς οὐδέποτε ἐδούλευε τὴν ἐργασίαν, τοῦναντίον ἦτο πολὺ φιλόπονος, ἡσθάνετο εὐχαρίστησιν νὰ κερδίῃ μετὰ τὸν κόπον τοῦ τὸν ἄρτον του, καὶ νὰ διατρέφῃ τὴν μητέρα του, ἣτις ἦτο χήρα ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ εἶνε δυσηρεστήμενος κατὰ τῆς ἀνάγκης, ἡ ὁποία τον ἐκράτει ἐκεῖ, ἐν ᾧ ἄλλοι ἦτο τόσοι χρήσιμοι ἡ παρουσία του ; Ἐπειδὴ τὰ δίκτυα ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθοῦν κατεσκευασμένως διὰ τὴν νύκτα, διὰ τοῦτο ὁ πλοίαρχος δὲν τῷ ἔδωκεν ἄδειαν ὀλίγων ὥρων. Ὁ Κωνσταντῆς ἦτο καὶ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του δυσηρεστήμενος, διότι δὲν ἐπέμεινε διὰ τὴν ἄδειαν, καὶ δὲν τῷ ἐφάνετο διὰ ποῖον σπουδαῖον λόγον ἐζητεῖ αὐτὴν. Ἀλλὰ πῶς νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τὸν πλοίαρχον, ὅστις θυμῶναι τόσοι εὐκολα καὶ δὲν ἀκούει λόγια ; Ἐν τούτοις ὁ Λουδοῦς, ὁ πλοίαρχος, δὲν ἦτο κακός, καὶ ἂν εἴξευρε τί εἶχε συμβῆ ; . . . Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῆς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν ὀργὴν του, καὶ ἡ δυσἀρέσκεια ἡ ὁποία τον κατέχεν ἦτο δυσἀρέσκεια ἰδίως κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὅταν τις εἶνε λυπημένος, αἰσθάνεται ἀνακούφισιν, νομίζει, νὰ φανῇ τραχὺς πρὸς τοὺς ἄλλους· ὁμοιάζει πρὸς χύτραν κλεισμένην καὶ βράζουσαν τῆς ὁποίας ἀφαιρεῖται διὰ μιᾶς τὸ κάλυμμα.

Ὁ Κωνσταντῆς λοιπὸν, ἀπῆντησε σκαίως εἰς τὸν εἰλικρινῆ καὶ φιλόφρονα χαιρετισμόν, τὸν ὅποιον ἀπηύθυναν πρὸς αὐτὸν δύο μαθηταί, οἵτινες διέτριψαν εἰς τὸ χωρίον ὅλον τὸ θέρος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Ἐγνώριζον τὸν Κωνσταντῆν διότι πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μηνός, ὅτε μετὰ τὰς ἐξετάσεις των ἦλθον ἐκεῖ, ἡγόρασαν παρ' αὐτοῦ ἓν μικροσκοπικὸν καράβι, τὸ ὅποιον οὗτος ἐφιλοτέχνησε μετὰ ὅλην τὴν τέχνην του· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν περὶ τῆς ὁμιλοῦμεν, ὅταν οἱ δύο μαθηταὶ ἐπλησίασαν εἰς αὐτὸν καὶ τον ἐχαιρέτισαν ὁ Κωνσταντῆς ἀπῆντησε μετὰ τὸν τρόπον : «Νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχον».

Οἱ δύο μαθηταὶ ἀντὶ νὰ θυμώσουν διὰ τὴν βαναυσότητα ἐκείνην ἤρχισαν νὰ γελοῦν. Ἦσαν καλὰ παιδιά καὶ εἴξευραν ὅτι χωρὶς σοβαρὰν τινα αἰτίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθουν τραχεῖς λόγοι εἰς τὸ στόμα τοῦ Κωνσταντῆ.

— Φαίνεται ὅτι στενοχωρεῖσαι διότι διορθῶναι τὰ δίκτυα, τῷ λέγει ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἀλκιβιάδης· θέλεις νὰ σε βοηθήσωμεν ;

— Δὲν εἶνε ὥρα γιὰ ἀστεῖα. Καὶ ποῦ ξέρετε σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι νὰ διορθώσετε δίκτυα ; Σεῖς μονάχα ξέρετε νὰ ρχεσθε κάθε καλοκαίρι ἐδῶ, νὰ κάνετε ν' ἀκριβαίνουν τὰ πράγματα γιὰ νὰ φοροῦμεν ἡμεῖς οἱ κακόμοιροι ἔς τὴν δουλειά. Ἀφήστε ἥσυχὰ τὰ δίκτυά μου.

— Τρόπος δὲ καὶ αὐτός ! ἀπῆντησεν

ὁ Ἀλκιβιάδης. Ἡ ἀλήθεια εἰνέ πως δὲν εἶνε διόλου εὐγενής . . . Ξεύρεις, Κωνσταντῆ, δὲν εἶσαι διόλου εὐγενής . . . ἀλλὰ σε βεβαίω ὅτι πραγματικῶς εἰμποροῦμεν νὰ σε βοηθήσωμεν. Ἐμάθαμεν νὰ πλέκωμεν, ἐκάμαμε μίαν πλεκτὴν κούβαν καὶ ἄλλα πλεκτά πράγματα. Δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῇς. Οἱ τρεῖς μας θὰ τὴν κάμωμε γληγορώτερα τὴν δουλειά.

Καὶ πράγματι οἱ δύο Ἀθηναῖοι ἤρχισαν τὸ ἔργον.

— Αἶ ; τώρα, εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, δὲν ἔχεις λόγον νὰ εἶσαι πλέον σκυθρωπός.

— Ἀχ ! εἶπεν ὁ Κωνσταντῆς μετὰ συγκινήσεως, γιὰ τὰ δίκτυα θαρρεῖτε πως εἶμαι λυπημένος ;

Καὶ μετὰ τὴν χειρίδα τοῦ ἐκ καρδιοπάνου ἐπενδύτου του ἐσπύργισεν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔρρεον δύο δάκρυα.

— Καὶ τί εἶνε τὸ ἄλλο ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν εἰμπορεῖ νὰ διορθωθῇ καὶ αὐτό ;

— Δὲν μπορεῖτε ! εἶπε μετὰ ἀναστεναγμὸν ὁ Κωνσταντῆς.

— Μὰ πές μας το· ποῖος ξεύρει ;

Ὁ Κωνσταντῆς πνιγόμενος ὑπὸ λυγμῶν διηγήθη τέλος τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθίστα αὐτὸν τόσοι περίλυπον. Τὸ πρῶν, ὅταν ἐπέστρεψε μετὰ τὸ ἀλιευτικὸν ἀκάτιον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἰκίσκον του, εὗρε τὴν μητέρα του εἰς φρικτὴν κατάστασιν· ἔπεσεν ἀπὸ ὑψηλὰ καὶ ἦτο ἐξηπλωμένη χάμου μετὰ σπασμένο τὸ ἓν πόδι. Ὁ Κωνσταντῆς ἤθελε νὰ ὑπάγῃ νὰ μὴνύσῃ τῆς θείας του ἡ ὁποία κατόκει εἰς τὸ παρακείμενον χωρίον, νὰ ἔλθῃ νὰ περιποιηθῇ τὴν μητέρα του, καὶ συγχρόνως νὰ καλῇ ἓνα πρακτικὸν χειρουργόν, ὅστις ἦτο ὀνομαστὸς εἰς τὰ περίξ χωρία· ἀλλ' ὁ πλοίαρχός του δὲν τῷ ἀφῆκε νὰ ἐξηγήσῃ διατὶ ἐζητεῖ τὴν ἄδειαν.

— Πρακτικὸν ἱατρὸν· εἶπε μετὰ περιφρόνησιν ὁ Ἀλκιβιάδης. Περίμεινε καὶ θὰ σου ἀποδείξωμεν ὅτι κατὰ εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύῃ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔρχονται κάποτε ἐδῶ τὸ καλοκαίρι.

Μεταχειρισθεὶς δὲ τὰς χειράς του ὡς σάλπιγγα ἐφώνησε δις τὸ ὄνομα «Ἀγλαία» πρὸς τὸ μέρος τῆς παραλίας ὅπου νεανίδες τινες ἔπαιζον ἐν ἀγλικὸν παιγνίδιον. Κόρη δωδεκαετής περίπου ἔτρεξεν, ἤκουσε μετὰ προσοχὴν τί τῆς εἶπε χαμηλοφώνως καὶ ἀπεκρίθη :

— Χωρὶς ἄλλο, σοῦ το ὑπόσχομαι· θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἐξ μετὰ τὸ ἀμάξι. Ἐλα μαζί μας διὰ νὰ τον πᾶμε ἀμέσως εἰς τὴν δυστυχισμένην τὴν πτωχή. Ἀλλὰ μετὰ ποῖον ὀμιλεῖς ἐκεῖ ; Αὐτὸς εἶνε ὁ υἱὸς τῆς κυρὰ Γιαννούλας, τῆς πλύστρας μας· τὸν γνωρίζω. Θὰ μας φέρῃ ἡ μητέρα σου αὐριο τὰ ἀσπρόρρουχα ; ἠρώτησε τὸν Κωνσταντῆν.

Ἀλλ' ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ δυστυχισμένη πτωχή ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ Κωνσταντῆ, ἡ λύπη τῆς ἦτο μεγάλη. Προσπάθησεν ἐν τούτοις νὰ παρηγορήσῃ τὸν νεαρὸν ψαρᾶν.

— Θὰ γιάνῃ ἡ μητέρα σου, σοῦ το ὑπόσχομαι. Ὁ πατέρας εἶνε ἀπὸ τοὺς πρώτους ἱατροὺς τῶν Ἀθηνῶν. Ἐχει κάμῃ ἐγχειρίσεις εἰς τοὺς πλέον ἐπισήμους ἀνθρώπους. Μὴν ἀνησυχῇς, καὶ ἂν θέλῃς νὰ μὴνύσῃς τῆς θείας σου νὰ ἔλθῃ, ἔχομε τ' ἀμαξάκι μας ἔς τὸ σπίτι.

Μετὰ τινὰς μῆνας ἡ μήτηρ τοῦ Κωνσταντῆ ἀνέλαβεν ἐντελῶς, ἐλαφρὰ δὲ χηλότης τῆς ἔμεινε μόνον ἐκ τοῦ δυστυχισμένου της· ἐπειδὴ δὲ ὁ Κωνσταντῆς κερδίζει περισσότερα, δὲν εἶνε ἡναγκασμένη νὰ κοπιᾷ παρὰ πολὺ. Τώρα δὲν ἀπαντᾷ πλέον τραχέως εἰς τοὺς ξένους, οἵτινες ἔρχονται τὸ θέρος εἰς τὸ χωρίον των, διότι ἐνθυμεῖται μετ' εὐγνωμοσύνην τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα τον ἐβοήθησαν νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὰ σχισμένα του δίκτυα.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τριαντάφυλλο σγουρό,
Χαϊδεμένο λουλουδάκι,
πόσο πόσο λαχταρῶ
νὰ σου πᾶρω ἓνα φιλάκι.

Μὰ ἡ κυρὰ τριανταφυλλά
ἔχει ἀγκάθια κι' ἀγκυλώνει
κι' ὁποῖος κλέφτει τὰ φιλιὰ
ἀκριδὰ τῆς τὰ πληρώνει.

Δι' αὐτὸ μὴ φοβηθῇς,
Σὰν καλὸ παιδί ὁποῦμαι,
ὅταν βλέπω πῶς ἀνθεῖς
σ' ἀγαπῶ καὶ εὐχαριστοῦμαι.

Γιατί ἔχεις μὰ πνοή
ποῦ τὲς γειτονιὲς μῦρώνει,
κ' ἔχεις βράδυ καὶ πρωτὶ
γιὰ τραγουδιστὴ ἐν' ἀπὸδόν.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1

Φτωχὸ που δὲν μπορεῖς νὰ βοηθήσῃς
λυπῆσαι κανὲν καὶ μὴ τον ὀνειδίσῃς.

2

Ποτέ, ἂν οἱ γονεῖς σε κράζουν,
ἀπρόθυμος μὴν εὐρεθῇς
καὶ κάμνῃς ὅ,τι σε προσιάζουν
μετὰ χαρᾶς καὶ παρευθὺς.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Λυπητερά, λυπητερά ἀκούεται τὸ ὄργανον νὰ παίζει εἰς τὸν δρόμον. Τόσον μελαγχολικὸ εἶνε τὸ τραγοῦδι που ἔρχονται δάκρυα εἰς τὰ μάτια.

Εἶνε ὁ ξένος που περνᾷ ὅλους τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὸ ὄργανόν του κρεμασμένον ἐμπρὸς του μετὰ πέτσινα λωριὰ ἀπὸ τὸν λαμόν του. Φαίνεται πολὺ δυστυχισμένος· τὸ πανταλόνι του εἶνε ἐμβαλωμένο ἕως τὸ ἓνα γόνατο· τὸ ἓνα χέρι του τ' ἀκουμπᾷ εἰς τὸ ὄργανον, μετὰ ἄλλο στρέφει τὴν λαβὴν καὶ τρέχει ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ βράδυ εἰς τοὺς δρόμους διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του.

Ἀφ' οὗ παῖξῃ ἓνα σκοπὸ ἢ καὶ δύο, σηκώνει τὰ μάτια του εἰς τὰ παράθυρα ἢ τοὺς ἐξώστους καὶ κρατῶντας τὸ κασκέτο του εἰς τὰ χέρια περιμένει νὰ του ῥίψουν κάτι μέσα, ὥς εἶνε καὶ πεντάρια.

Ὅταν ὅσοι κάθηνται εἰς τὸ παράθυρον ἢ τὸν ἐξώστην εἶνε ἀσπλαγχνοὶ καὶ δὲν του ῥίψουν τίποτε, φορεῖ μετὰ λύπην τὸ κασκέτο του καὶ φεύγει πικραμένος.

Ὅταν καμμιὰ φορὰ εἶνε εὐχαριστήμενος, ὅταν ἔχῃ λάβῃ καλὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τότε παίζει παιδρὰ κομμάτια, πόλκες ἢ καδρίλλιες, καὶ τὰ παιδιά που ἀκούνε τὸ σκοπὸ πιάνονται ἔς τὸ δρόμο ἢ καὶ ἐπάνω ἔς τὰ σπῖτια καὶ χορεύουν μετὰ χαρὰ. Ὅταν ὅμως εἶνε λυπημένος, τότε παίζει μόνον λυπηρὰ κομμάτια· στεναίνει, λές, καὶ κλαίει μετὰ τὸ ὄργανόν του.

Μίαν ἡμέραν ἦτο πολὺ λυπημένος καὶ ἐπενοῦσε ἀπὸ τὸ σπῖτι Χαρίκλειας. Τί πόνο εἶχε μέσα τὸ τραγοῦδι του ! Ἡ Χαρίκλεια που ἦτο ἔς τὸ παράθυρον ἐνωθε κάτι ἔς τὴν καρδιά της· ἐνοιωθε νὰ δακρύζουν τὰ μάτια της. Σὲ λίγο ἦλθε καὶ ἡ ἀδελφὴ της καὶ ἡ μητέρα της μετὰ τὸ μικρό.

— Ὁ κατῆμένος ! εἶπεν ἡ Χαρίκλεια· θὰ συλλογίζεσαι τὰ παιδιά τοῦ που εἶνε μακριὰ· ἴσως δὲν ἔχει στείλῃ τίποτε καὶ πεινοῦν. Μητέρα, μοῦ δίδεις τὴν ἄδειαν νὰ κάμω κάτι ;

— Τί, κόρη μου ;
— Νὰ μαζέψω ἀπ' ὅλους ἀπὸ εἰκοσι λεπτά.
— Πήγαινε, Χαρίκλεια μου.

Ἡ κόρη ἔτρεξε· ἔλαβε ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν ἀδελφόν της, τὴν ἀδελφὴν της, τὴν μητέρα της εἰκοσι λεπτά, καὶ ἔβαλε καὶ τὰ ἰδικά της. Κρατεῖ τὴν δραχμὴν καὶ περιμένει νὰ τελειώσῃ τὸ κομμάτι.

Ἦλθε ἡ ὥρα· ὁ ξένος ἔβγαλε τὸ κασκέτο καὶ κυττάζει μετὰ συγκινήμενον βλέμμα.

Ἡ Χαρίκλεια τοῦ ῥίπτει μέσα τὴν δραχμὴν.

Τὸ βλέμμα τοῦ μουσικοῦ εἶνε γεμάτο χαρὰν· κυττάζει μετὰ εὐγνωμοσύνην τὰς εὐαισθητοὺς ψυχὰς που ἐσυμπόνεσαν τὴν δυστυχίαν του.

Καὶ παίζει ἓνα κομμάτι γεμάτο αἰσθημα, γεμάτο εὐγνωμοσύνην. Κάθε τόνος του θαρρεῖ πως ἔλεγε γλυκά γλυκά : «Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, πονετικὲς καρδιές.»

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 198]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

« Ἀς ἐπιστρέψωμεν εἰς δύο πρόσωπα τὰ ὅποια ἐγνωρίσαμεν ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ταύτης, τὸν Φιλήτορα καὶ τὴν σύζυγόν του.

Δύο ἔτη παρήλθον.

Οὕτε ἡ χαρὰ οὕτε ὁ πλοῦτος βασιλεύει πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πωματοποιοῦ, τὴν ἄλλοτε τὸσον φαίδραν καὶ τόσον εὐπρεπῆ.

Τὰ ἐπιπλά δὲν λάμπουν πλέον ὡς ἄλλοτε· εἰς τὴν θύραν μάλιστα εἶνε κολημένη γνωστοποίησις διὰ τῆς ὁποίας ἀναγγέλλεται ὅτι μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὰ ἐπιπλά τῆς οἰκίας τοῦ Φιλήτορος θὰ πωληθῶσι.

Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν;

Πολλὰ πράγματα. Ἐν πρώτοις μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δύο παιδίων, βαθυτάτη λύπη κατέλαβε τὸν Φιλήτορα, ἥτις μετεβλήθη μετ' ὀλίγον εἰς ἀποθάρρυνσιν.

Ἐτι δὲ ἰδρῶθη καὶ ἄλλο κατὰστημα πωματοποιίας, τὸ ὅποιον ἔκαμνεν εἰς αὐτὸν φοβερὸν ἀνταγωνισμόν. Ἐπρεπε τώρα καὶ καλλίτερον καὶ ταχύτερον νὰ ἐκτελῶνται αἱ παραγγελίαι. Πρὸς τοῦτο ὁ Φιλήτωρ εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην μιᾶς μηχανῆς, ἀλλ' ἔλειπον πρὸς ἀγορὰν αὐτῆς τ' ἀναγκαζοῦντα χρήματα. Πλὴν δὲ τούτων φοβερὸν δυστύχημα, ἐπελθὼν ἐν ἔτος περίπου μετὰ τὴν φυγὴν τῶν παιδίων, ἐπεδείνωσε τὴν κατάστασιν· πλοῖον φορτωμένον διὰ λογαριασμόν τοῦ Φιλήτορος μὲ φλοῖον φελλοῦ, ἐναυάγησεν ὀλίγα μίλια μακρὰν τοῦ Ἀλγερίου, καὶ τὸ φορτίον ἀπωλέσθη ὁλόκληρον.

Τὸ ναυάγιον τοῦτο ἐπέφερε σπουδαϊοτάτην ζημίαν εἰς τὸν δυστυχῆ Φιλήτορα, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξήντησε τὰς οἰκονομίας του.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐργασία δὲν ἔβαινε πλέον καλῶς, ἐπῆλθεν ἡ πτωχεία, μετ' αὐτὴν δὲ ἡ ἀσθένεια, ἡ θλιβερά σύντροφος τῶν δυστυχῶν καὶ λυπημένων.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἐπέσεν εἰς τὴν κλίνην.

Τί ἦτο ἡ νόσος του; ἀπὸ τί ἐπάσχε;

Οἱ ἱατροὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαγνώσῃσι καὶ καθορίσωσιν ἀκριβῶς τί εἶχε. Ἡ ἀσθένεια ἐνέτιχε πολλὰ πράγματα, λύπην, ἀποθάρρυνσιν, πρὸς τὰς ὁποίας συνενούησαν καὶ αἱ στερήσεις, ὅλα δὲ μαζὶ ἐπέφερον τὸν μαρασμόν.

Ὁ ἱατρὸς τὸ εἶχε σχεδὸν ἐννοήσῃ διὰ τοῦτο ἀφῆσας τὸν ἀσθενῆ περισσότερον ἀκόμη ἐξηντλημένον ἀπὸ τὴν προτεραίαν, εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Ἀναστασίαν, ἡ ὁποία τὸν ἠρώτα ἀγωνιώδως:

— Διὰ νὰ συνέλθῃ τῷ χρειάζεται μία γλυκεῖα συγκίνησις· καὶ που νὰ τῷ προξενήσῃ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ὁ ἱατρὸς εἰπὼν ταῦτα ἐφόρεσε τὸν πλὸν του καὶ ἀπῆλθε.

Βαθῶς περιλυσος ἡ κυρία Ἀναστασία ἐπανήλθε πλῆσιον τῆς κλίνης τοῦ ἀγαπητοῦ ἀσθενοῦς.

— Τῷ χρειάζεται γλυκεῖα συγκίνησις!

Εὐχολὸν ἦτο νὰ το λέγῃ τις· ἀλλὰ πῶς νὰ προσέλθῃ ἡ γλυκεῖα αὕτη συγκίνησις;

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἔμελλον νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας τὰ ἐπιπλά τῶν μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, καὶ προήτερα ἀκόμη, ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ κανὲν ἐλεεινὸν δωμάτιον εἰς μίαν ἐκ τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων συνοικιῶν τῆς Μασσαλίας.

Αὐτὰς τὰς συγκινήσεις ἔμελλε νὰ αἰσθανθῇ ὁ Φιλήτωρ· πᾶν ἄλλο δὲ ἦσαν ἡ γλυκεῖα.

Ἐν ᾧ δὲ ἦτο θυσιζόμενος εἰς τὸν νοσηρὸν ὕπνον τοῦ ὀδυροῦς της, ἡ κυρία Ἀναστασία καθήμενη ἐπὶ καθίσματος παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς παρεδίδοτο εἰς συλλογισμούς.

Ἐνεθυμῆτο τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐγίνετο σύζυγος τοῦ Φιλήτορος, καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν διῆλθον· κατ' ἀρχὰς διῆγον κάπως δυσχερεῖς ἡμέρας, ἔπειτα δὲ διὰ τῆς ἐντίμου καὶ ἀκαταπαύστου ἐργασίας ἡ ἀνέσις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των. Τὸ μόνον τέκνον τὸ ὅποιον ἀπέκτησαν ἀπέθανεν· ἀλλ' ἔπειτὰ το ἀντικατέστησαν δύο ἀντὶ ἐνός.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀπῆλθον!

Πλῆσιον τῆς ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ Καναδῆς κρατὼν μεταξὺ τῶν ποδῶν του τὸ ρύγχος του.

Ἐξαφνα ὁ Φιλήτωρ ἐπανηγέρθη, τείνας δὲ τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ, εἶπε:

— Ἐκεῖ! ἐκεῖ!

— Θεέ μου! εἶπε μὲ ἀναστεναγμόν ἡ κυρία Ἀναστασία, ἤρχισε το παραμίλημα.

Καὶ ἡσύχως ἠθέλησε νὰ ἐπαναθέσῃ εἰς τὴν κλίνην τὸν σύζυγόν της.

Ἀλλ' ἐκεῖνος, μὲ δύναμιν τὴν ὁποίαν οὐδεὶς θὰ ἐφρατάζετο εἰς τὸ ἐξησθενημένον σῶμά του, ἀνθίστατο, τείνων δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ ἐπανελάμβανεν.

— Ἐκεῖ! ἐκεῖ!

Στηρίξας δὲ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, προσεῖπε:

— Αὐτοὶ εἶνε· ἔρχονται ὅπως.

Ἡ κυρία Ἀναστασία ἔκλαιε νομίζουσα ὅτι οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἦσαν παραληρήματα σφοδροῦ πυρετοῦ· ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Καναδῆς ἀνενιάνθη δι' ἐνὸς πηδήματος, ὡσφράνθη τὸν ἀέρα καὶ ἐξέβαλεν ἰσχυρὰν ὕλην καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχησε καὶ ὁ κωδωνίσκος. Ἡ κυρία Ἀναστασία τρέμουσα ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὡπισθοδρό-

μησεν ἐκπληκτος· ἀλλ' ἐπρόφρασε ν' ἀνοίξῃ τοὺς βραχίονάς της ὅπως ἐναγκαλισθῇ δύο παιδία, τὰ ὅποια μόλις ἀνεγνώρισε, διότι εἶχον πολὺ μεγαλῶση.

— Μητέρα! ὦ, μητέρα!

Ὁ Καναδῆς ἐσχίρτα πέριξ τοῦ Ἐλευθέρη καὶ τῆς Μυάνας, ἔλειχε τὰς χεῖρας καὶ τὰ πρόσωπά των, ἐκβάλλων ὕλακας χαρὰς.

— Ἀχ, παιδιὰ μου, κατμένα μου παιδιὰ!... Ἄν ὁ ἐργόμοός σας εἴμπορῶσε νὰ σώσῃ τὸν πατέρα σας!

— Νὰ σώσῃ τὸν πατέρα; Τί; ἄρρωστος εἶνε; ἠρώτησαν συγχρόνως ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα.

— Τόσον ἄρρωστος, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἀναστασία, ποῦ ἂν φανερωθῆτε ἔξαφνα ἔμπρος του εἴμπορεῖ νὰ πάθῃ.

Ἀλλ' ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἀκούεται φωνὴ σταθερωτέρα ἤδη.

— Ἄν εἶνε τὰ παιδιὰ, πές τα νὰ ἔλθουν μέσα.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ περιέβαλλον διὰ τῶν βραχιόνων των τὸν τράχηλον τοῦ ἀσθενοῦς· ὁ δυστυχὴς Φιλήτωρ ἦτο ὠχρὸς καὶ ἰσχνός, ἀλλ' ἐφαίνετο ἀναζωογονούμενος ὑπὸ τῶν θωπειῶν των.

Αἱ ἀναιμικαὶ παρειαὶ του χρωματίζονται ὀλίγον. Καὶ αὐτὸς ἐναγκαλιζεται καὶ φιλεῖ τὸν Ἐλευθέρη καὶ τὴν Μυάναν, ἔπειτα δὲ ὡς νὰ κατεβλήθη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἀπεκοιμήθη ἡσύχως. Τότε ἡ κυρία Ἀναστασία μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς διηγείται τὰ δυστυχήματα τὰ ὅποια ἐπῆλθον ἀλλεπάλληλα κατ' αὐτῶν.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν της τὰ παιδιὰ δὲν φαίνονται νὰ συγκινῶνται διόλου διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν γονέων των. Ἀλλ' ἄφ' οὐ παρετηρήθησαν μειδιῶντα ἔκυψαν εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Ἀναστασίας καὶ εἶπον δύο τρεῖς λέξεις, ἡ δὲ περιλυσος μορφή αὐτῆς ἀκτινοβολεῖ ἔξαφνα ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ χαρὰν.

Ἐπειτα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας γίνεται καθαρισμὸς καὶ τακτοποιήσις εἰς τὴν ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀσθενείας παραμεληθεῖσαν οἰκίαν· σγίχεται δὲ ἡ κακὴ ἐκείνη γνωστοποίησις διὰ τῆς ὁποίας ἐξετίθεντο εἰς καταναγκαστικὴν πώλησιν τὰ ἐπιπλά.

Ἐπειτα δὲ μίαν ἡμέραν ἰσχυρὰ φορηγὸς ἀμάξα ἐστάθη πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Φιλήτορος. Μετὰ πολλῶν προφυλάξεων κατεβιβάζεται μέγα κιβώτιον καὶ μεταφέρεται εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον· ὁ ἱατρὸς ἐπὶ τρέπει εἰς τὸν Φιλήτορα νὰ ἔγερθῃ.

Ἡ γλυκεῖα συγκίνησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἐκ τῆς θέας τῶν παιδίων, ἐπέφερε τὴν ἀνέλπιστον βελτίωσιν, ὡς εἶχε προεῖπῃ ὁ ἱατρὸς, ὁ δὲ πωματοποιοὺς εὐρίσκειται εἰς ἀνάρρωσιν τώρα. Ἦτο ἄνοιξις καὶ ἡ φύσις εἶχεν ἤδη φορέσῃ τὴν

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἦώρα, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητοῖας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοῦς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλεῖ τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλλήλοτερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον;— Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἑκάστος

προσφέρονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπὸ τετὶς εὐθηνῶν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ—Ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν—

οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 13^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαγορεύμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} καὶ 14^{ου} τόμου πρὸς φρ. 2,50—τοῦ 10^{ου} φρ. 4—καὶ τοῦ 2^{ου} φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμιδὸν ἐξακολουθεῖν θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκάστος κομμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων δεσλίδων 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ῳ καὶ 8^ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10^ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11^ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12^ῳ, 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Τὸ Κερθάνιον, ἐν τῷ 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ῳ καὶ 16^ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ῳ καὶ 18^ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19^ῳ καὶ 20^ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20^ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθινσῶνος, ἐν τῷ 23^ῳ καὶ 24^ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.

πρασίνην στολὴν της· ὁ Φιλήτωρ καθήμενος πλῆσιον τοῦ παραθύρου ἤκουε τὸν ἀπομεμακρυσμένον ἦχον τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας. Ἐξαφνα, φωνὴ προερχομένη ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου ἐφαλλεν ἐν γνωστὸν του ἄσμα·

θέλεις στονιπόματα καλά;

διάλεγε τὸ φελλὸ σου.

Ὁ πωματοποιοὺς ἀνεσηκώθη βαθέως συγκεκινημένος.

— Ἡ φωνὴ τοῦ ἀλλοτινοῦ ἐργάτου μου! ἀναφωνεῖ.

Καὶ τὸ ἄσμα ἐξακολουθεῖ, συνοδευόμενον ὑπὸ ἰδιαίτερου τινὸς κρότου γνωστοτάτου εἰς τὸν Φιλήτορα.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς πως ἐργάζονται κάτω, εἶπε.

Καὶ προσπαθεῖ νὰ προχωρήσῃ βηματὰ τινα διὰ τῶν τρεμόντων ποδῶν του. Ἀλλ' ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα εἰσπομῶν εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ δὲ Φιλήτωρ στηριζόμενος ἐπ' αὐτῶν μεταβαίνει εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Ἡ κυρία Ἀναστασία τοὺς παρακολουθεῖ.

Ὁ Φιλήτωρ φθάσας εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος ἔμεινεν ἐνὸς καὶ ἁφώνος.

Ὁ παλαιὸς του ἐργάτης κατεσκεύαζε πώματα διὰ τῆς τελειοτάτης τῶν μηχαν-

ῶν, ἐκείνης τὴν ὁποίαν πρὸ τόσου χρόνου, ἀλλὰ ματαίως, ὠνειροπόλει.

— Καλὴμέρα, κύριε Φιλήτωρ, εἶπεν ἄπλως, ὡς νὰ εἶχεν ἴδῃ χθὲς τὸν ἐργοστασιάρχην του.

Ἀλλ' ὁ πωματοποιοὺς δὲν ἤκουσε.

Τρελλὸς ἐκ χαρᾶς, μὴ πιστεύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὥρμησε καὶ ἐψυσε τὴν μηχανὴν διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὠνειρεύετο. Παρὰ τὴν μεγάλην ἀδυναμίαν του ἠθέλησε νὰ κατασκευάσῃ ἰδιοχείρως ὀλίγα πώματα.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα, εὐτυχεῖς ὅσον καὶ ἐκεῖνος, τὸν παρετήρουν.

— Ἰδική μου εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Φιλήτωρ... ἀλλὰ πῶς; ποῖος...

— Τὰ παιδιὰ μας τὴν ἔφεραν! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀναστασία μετὰ δακρύων. Τώρα πλέον δὲν φοβοῦμεθα τὴν χρεωκοπίαν καὶ τὴν δυστυχίαν.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα διηγῶντες τότε ὅλας τὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των περιπετείας των.

Δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ ἐπανεέλθωσι τὸσον ταχέως, ἰδίως δὲν ἤλπιζον νὰ ἐκπληρώσῃσι τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔδωκαν εἰς ἑαυτοὺς ὅτε ἀνεχώρησαν κρυφίως ἐκ τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον εὖρη στέγην καὶ ἄρτον. Ἀλλὰ κατ' ἀνέλπιστον εὐνοίαν τῆς τύχης, ὁ λαχνὸς τοῦ λαχείου, τὸν ὅποιον ἔλαβεν ὁ Ἐλευθέρης, ἐκέρδισε δέκα χιλιάδας φράγκων.

— Γυναίκα! εἶπεν ἔξαφνα ὁ Φιλήτωρ, μὲ φωνὴν θαυμάσιαν, ξεῖρεῖς πως καὶ οἱ δύο μας ἐπετύχαμε εἰς τὰ παιδιὰ που ἐπήραμε;

Καὶ ἡ κυρία Ἀναστασία ἀπήντησεν ἡσύχως:

— Ναι, εὐρήκαμε δύο χρυσοὺς καρδιές!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τρεῖς ψευδολογοὶ εἶχον μίαν πῆτταν καὶ συνερῶνσαν νὰ κοιμηθῶν καὶ ὅστις ἴδῃ τὸ καλλίτερον ὄνειρον ἐκείνος νὰ φάγῃ τὴν πῆτταν.

Ὅταν ἐνυπνίαν, ὁ μὲν πρῶτος εἶπεν:

— Πιστεύσατέ με, βρε ἀδέρφια, εἶδα ὅτι εὐρισκόμεν εἰς τὸ ἔδωμον στρώμα τοῦ οὐρανοῦ!

— Καὶ ἐγώ, βρε παιδιὰ, εἶδα ὅτι εὐρισκόμεν εἰς τὸ ἔδωμον στρώμα τῆς γῆς! εἶπεν ὁ δεύτερος.

— Καὶ ἐγώ, λέγει ὁ τρίτος, ἄμα εἶδα τὸν ἑνα ἐκεῖ ἐπάνω καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖ κάτω· ἐσυλλογίσθηκα δὲ ἡ πῆττα θὰ ξυνίσῃ ἕως νὰ γυρίσετε, καὶ ἐσηκώθηκα καὶ τὴν ἔφαγα μόνος μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Δουρεῖου ἱπποῦ

Ὁ Κώστας διδάσκει τὸν μικροῦλν του ἀδελφὸν ἀριθμητικὴν.

— Ἐὰν ἀπὸ δέκα ἀφαιρέσω 7, τί πρᾶξις γίνεται;

— Πρόσθεσις.

— Ὅχι, καλέ· ἀκούσε ἐδῶ: Ὅταν ἔχῃς 10 καρύδια καὶ σοῦ πάρω τὰ 7, ἡ πρᾶξις αὕτη τί λέγεται;

— Κλοπή.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ τῆς Μυτιλήνης

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 1 Δεκεμβρίου ε. ε.

561. Συλλαβόγριφος.

Καί δεξιά με βλέπεις πλὴν καὶ ἀριστερά.
Ἄν μ' ἀκρωτηριάσης θὰ γίνω παγερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βοσπόρου.

562. Δένιγμα.

Δὲν ἔχει οὔτε κρέας οὔτε κόκκαλα καὶ ὅμως
ἔχει πέντε δάκτυλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανοπέλου Νύμφης.

563. Ἐρώτηση.

Ποῖος εἶνε αὐτός πού τον τραβῶ καί με τρα-
βῶ καί τον παίρνω καί με παίρνει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

564. Παίγνεον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς κατωτέρω ἐπι-
γραφῆς:N E T H T I
Y T O P Σ E
O K N Δ A X
N I O E Γ A
I T Y Π A Π

Ἐστάλη ὑπὸ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

565. Κυβόλεξον.

Σχημάτισον κυβόλεξον τοῦ ὁποίου μία ἐκ τῶν
πέντε νὰ εἶνε ἡ λέξις λαγρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντισμένης Ἀμυδαλιᾶς.

566. Ἀστέρ.

+	+	+	Nὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ
+	+	+	σταυροὶ διὰ γραμμάτων
+	+	+	ὥστε νὰ γινῶσκει κα-
+	+	+	θέτως μία τῶν Νυμφῶν,
+	+	+	ὁρίζοντως πατήρ θεοσε-
+	+	+	βοῦς Τρωὸς καὶ διαγω-
+	+	+	νίως μήτηρ προδότη καὶ
+	+	+	χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμάτου Γψηλάντου.

567. Πρόβλημα.

Nὰ εὐρεθῇ τετραψήφιος ἀριθμὸς ἔχων τὰς ἐπο-
μένας ιδιότητες: τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων αὐ-
τοῦ εἶνε 14· εἰς γραφῶσι τὰ ψηφία αὐτοῦ κατ'
ἀντίστροφον τάξιν, αὐτάνει ὁ ἀριθμὸς κατὰ 369·
τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκρων ψηφίων ἰσοῦται τῷ ἄ-
θροισματι τῶν μέσων· εἰς δὲ τὰ μεσαῖα ψη-
φία ἀντιμεταθεθῶσιν ὁ ἀριθμὸς ἐλαττοῦται κατὰ
630.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίχ-Τάχ.

568. Κεκρυμμένη παροιμία.

Μικρὰ ἀνθύλλια εἰς τὸν ἄγρον φυτευμένα, θὰ
χαθῇτε διότι ἤρπισεν ἡδὴ ἡ βροχὴ βαγδαϊοτάτη
καὶ μεθ' ὁμῆς κόπτει τὰ τρυφερά σας ἄνθη·
εἰς δὲ τὸν μέγαν πενυκῶνα, οὔτε
τὴν βροχὴν θὰ ἐφοβεῖσθε οὔτε τὸν ἄνεμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανοπέλου Νύμφης.

569—570. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποτῶν

1. Ὁ Πολύδωρος ἦτο βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
2. Πόλεμος ἐνδοξος εἶνε προτιμότερος ἀπὸ αἰσ-
χρὰν εἰρήνην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

571—572. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ τυρὸς δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἄρτος.
2. Τὸ γάλα δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ οἶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

573—577. Μαγικὴ δέφθογγος.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων μετὰ μιᾶς διφθόγγου, πάντοτε
τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Καρπός, ναός, σῆψις, ἄρμα, ἄρκτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

578. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Δι' ἀρχικαὶ συλλαβαί τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

- 1, Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
- 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
- 3, Πόλις τῆς Θεσσαλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐδόμου Κρίνου

579. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θαῆς, τὰ δὲ τελικά τὸ
ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
- 2, Νῆσος τῆς Ἑλ-
λάδος.
- 3, Ἀρχαῖος ἥρωας.
- 4, Μία τῶν Νηρηΐ-
δων.
- 5, Μελωδικὸν πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παρθενικῆς Καρδίας

580. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἱστορικοῦ πεδίου.

- 1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
- 2, Πόλις τῆς Βαυα-
ρίας.
- 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
- 4, Ὀρη τῆς Ῥω-
σίας.
- 5, Ἱέρεια ἀρχαίου μαντείου.
- 6, Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου.
- 7, Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντισμένης Λυγαριᾶς

581. Ἑλλειποσύμφωνον.

Η—αια—α—αη—αυει

Ω—ο—ου—ο—ο—αυει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κολοσσῶ τῆς Ῥόδου

582. Φωνηεντόλιπον.

Μρην πλσν-κ-πδτν-χρσν-στν-νδρπδν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σεντιομένου Πουλιῶ

583. Γρίφος.

Διὰ τίνος τρόπου δύναται νὰ μεταφρασθῇ εἰς
τὴν ἐλληνικὴν ὁ κάτωθι κινεζικὸς γρίφος;Ον Πν οσν Φν Ἀν ειν Τν ρουν χαν τουν Εν
Χν Τν Μν σαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς Νυκτός.

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Μαΐου 1. ε

446. Ἀνθραξ (ἄν, Θράξ). — 447. Ἐρις,
ρίς. — 448. Ὀλυμπιάς. — 449 ὁ οὐρανός.

450. Λ	451. Ν	Λ	Υ	Σ	(ΝΑ ΥΣτερῇ)				
Κ	Α	Ι	Α	Ι	Μ	Α	(καὶ ΜΑλιστα)		
Δ	Α	Ρ	Ο	Σ	Υ	Μ	Η	Ν	(τοῦ ΜΗΝυτοῦ)
Ι	Ο	Σ	Σ	Δ	Ν	Η	(ἐπελίσθη) ΣΑΝ		
Ε									[Ἠσύχως.

452. Π	Π	—	453. Κ								
Η	Μ	Ε	Ρ	Α	Θ	Σ					
Ν	Ν		Κ	Λ	Δ	Ο	Σ				
Ε	Λ	Α	Ι	Α	Μ	Ε	Τ	Ω	Π	Ο	Ν
Ι	Μ		Ε	Ι	Ρ	Η	Ν	Ι	Κ	Ο	Σ
Ο	Ε	Ι	Ν	Α							
Σ	Σ										

455. Ὁ πατήρ του ἦτο 50 ἐτῶν, ὁ δὲ ἀδελφός
του 24. — 456. Ἡ φίλια λήγει ἐνθα ἡ δυσπι-
στία ἀρχίζει. — 457. 1, Ἡπειρος. 2,
Ἀττικὴ. — 458—459. 1, Ὁσος, πόσις, πό-
σις, πόσις, πόσις, πόσις, πόσις, πόσις. —
460—464. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ
γράμματος υ, ἡ δὲ σχηματιζομένη λέξις εἶνε:

- 465—469. 1. Κορυθαλός. 2, Κόσ-
συφος. 3, Φασιανός. 4, Κίχλα. 5, Σεισούρα.
470. ΜΑΡΑΘΩΝ (1. Κίμων. 2, Γλαυξ. 3,
Νέρων. 4, Ἀλβανία. 5, Κιμῶνας. 6, Δανία).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

[Βιβλία διὰ οἰκονομίας καὶ παιδεία
ἐκδομένη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Διαπλάσεως καὶ
πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
γημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευ-
θὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Κουρτίδου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίεστατον καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυ-
σόδετον. δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50Βαῖτῶν Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μετα-
φρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Καύκασον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτεια.
Ἄδետον. δρ. 1,50Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστῆ-
ρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειώδες,
μαθητικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π.
Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμ-
που ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André
Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶ ἐνδιαφέροντος ἐν
Ῥωσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων.
Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ.
Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἑπαγωγώτατον
καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδետον δρ. 1,50Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl.
Διήγημα Ῥωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώ-
τατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευσθὲν ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ.
5. Ἄδետον. δρ. 3,50Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακου-
ζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα.
Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ.
Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περιστῆς
χάρितος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς
ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδελφῶν της. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρ-
μένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγείων
καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς
παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκονομικαῖς
ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-
τρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτι-
κούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ.
Ἄδետος δρ. δρ. 1,20Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π.
Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον
περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα
ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι
τὴν παιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρω-
πὴν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία
τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστον
τομίδιον λεπτὰ 50Ὁ Πυρεσιπώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου
ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκό-
νων. Θεληκτώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χα-
ρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευ-
θὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομερίδιον, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὸν διεῦθυνσιν, συναπο-
στέλλοντας τὴν παλαιάν των διεῦθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυδρόμου.

Παράβολα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.